

Af Mette Outzen; Løgumkloster set gennem linsen - Fortalt i ord, billeder og musik

(Tema: Klostermærken)

Æ mærken

Nede på engen er der heste til salg, får til salg, høns til salg, hunde til salg; katte, kaniner og Marsvin til salg.

Selv en enkelt rotte eller to har sneget sig ind på engen.

Ølteltet er fyldt med mennesker. Hele pladsen myldrer
Og jeg står her med store barneøjne og tænker, at det er den bedste dag på hele året
Æ mærken

Vagabonderne er også kommet til byen. De er dog ikke til salg. Nogen kører i hestevogn mens andre komme trækkende med deres barnevogn uden børn i men ofte med en enkelt hund eller noget der klirrer.

Gøglergudstjeneste i kirken.

Det er Mærken

“ Der er 3 lodder til en 10er; 3 lodder. Kom og køb; kom og køb ’

Lyder det over hele byen. Der er en hel gade fuld af tombolaer med mænd og damer, Bare de ikke bliver hæse. Og den ene bamse, man kan vinde er større end den anden.

Jeg vil så gerne prøve.

I andre vogne fylder Candyfloss, røde carameliserede æbler med kokus og popcorn luften med æ mærken

Overfor den gamle postgård starter de første karruseller og så fortsætter det ellers derud af. Det er som om at være i et eventyr land.

Men på torvet ved døgneren er min yndlingskarrusel. Den med alle paraplyerne, der fører mig højt op i luften. rundt og rundt med udsigt ud over æ mærken.

Længere nede rundt om hjørnet er de store radiobiler. Jeg er for lille til at køre alene. Selen strammer, når mig og far kører ind i nogen. Og indimellem er det næsten lidt for spændende.

lugten af ringridderpølser fylder min næse og det er tid til mad. Den ene gang om året elsker jeg pølser. far elsker dem hele året.

jeg er til mærken.

Kirkegården

Hvis I går rundt på kirkegården, vil I opdage, at der findes rigtig mange gravstene med en i enden

Der er en Jensen, Hansen Petersen, Madsen Kjelsen, Marquardsen, Tygesen, Bendesen, Larsen Brodersen, og Sørensen...Jeg ku blive ved. Og så mit eget familie efternavn: Outzen.

Min oldemor, oldefar, farmor, farfar, mine to onkler og til sidst min mor er allesammen begravet her

Deri har mange af os meget til fælles
i enden både på den ene og den anden måde
Det er da tankevækkende....

I Ådalens hvide rim-landskab, i vinteren 1984, lige efter man passerer skrænten med bænken, når man går ud mod vest, kunne man være heldig at støde på små søer på marken, med is så tynd som hjemmebagt knækbrød. Det knasede så tilfredsstillende under de grønne støvler. Børnestøvlerne med den gule, nubrede bund, som efter kort tids brug blev nærmest mørk, orange i farven. Man kunne være heldig at løfte mindre plader af is op og vende dem om, uden at de gik i stykker. På den måde kunne man se bagsiden af søens overflade og de rester af græs og siv, som blev revet med op. Ofte var der også rester af mudder, som ødelagde isens åbenlyse vindues-karakter, men det gjorde også isen mere uhyggelig. Det ville ikke undre os børn, der ofte var der alene, om der, en dampende vintereftermiddag, skulle dukke en nøgen menneskekrop, uden hovede og fødder, op af det mørke markmudder. Sådant synet af den hvide hud med mudder og småsten, set igennem tågen fra vores forskrækkede ånde. Og hvis man ledte længe nok ville man måske finde en fod lidt nede af stien i græsset. Eller måske endda et hovede i en af kommunens opstillede skraldespande.

Det var før de fik bragt Brede Å tilbage til dens oprindelige uorden. Nu er den nok så uordentlig, at oversvømmelser om vinteren gør søerne på markerne for dybe til knæk-is.

Juleaften, året efter, druknede vores hund næsten. Det var en lidt lunere vinter. Min storebror og jeg var gået en tur, fordi hunden skulle luftes, men også fordi vi på den måde kunne få lidt luft fra vores egne forventninger. Hunden elskede, som mange hunde i området, at bade i Brede Å. Dengang var åen stadig helt lige, så derfor var gennemstrømningen af vand også lidt hurtigere. Specielt omkring det lille vandfald af beton, som nogen havde bygget i anledning af åens udretning. Man skal forestille sig, at faldet af vandet er omkring en meter og der hvor vandet rammer overfladen er der en tydelig strøm, som konstant suger blade, grene og andet med rundt i en karussel. Man kunne se angsten i den lille rødbrune cockerspaniels øjne, da den blev trukket hen imod vandfaldet. Kort tid efter så vi hunden forsvinde ned i Ådalens karussel. Første gang den kom op til overfladen, lignede den en overlever. Tredje og fjerde gang lignede den mere en fugleunge, der var kylet ud hjemmefra. På mirakuløs vis, lykkedes det min storebror at fiske den forkomne hund ud af dens mareridt. Han tog den i nakkeskinden og kastede den op på bredden i én lang bevægelse, så man kunne så mere hvidt end noget andet i dens skræmte øjne. Det var noget af en bedrift min bror udrettede, for udretnings-arbejderne havde i sin tid bygget

betonvægge på åens bredder i området efter vandfaldet, i et forsøg på, i endnu højere grad, at styre drænvandet væk fra de små marker i Ådalen.

På turen hjem, kunne vi igen konstatere, at det rensningsanlæg man havde valgt at ligge i udkanten af skoven, med sine dampe, havde skabt en slags dværgvækst af træerne omkring anlægget, hvilket gjorde, at man kunne se anlægget lidt mere tydeligt end kommunen nok havde forestillet sig ved dets opførelse.